

[Erik Eriksen.]

gangssituation, når det drejer sig om erhvervslivet, skal passe på, at vi ikke ensidigt hæfter os ved sociale synspunkter; det må være erhvervssynspunkter, vi hæfter os ved.

Medens jeg er ved skatterne, kan jeg ikke lade være med at sige, at når man tilstræber et samarbejde, som den højtærede statsminister i sin åbningstale lagde op til, synes jeg ikke rigtig, det tjener noget sagligt eller fornuftigt formål at fremsætte forslag, som man ved modparten ikke kan acceptere. Jeg har i denne forbindelse nævnt de landbrugsforslag, der er ventileret af den højtærede landbrugsminister, og jeg tænker også på det forslag, der er bebudet om en skærpet kapitalvindingsskat. Jeg beder undskylde, men jeg kan i denne situation ikke se hverken det saglige eller det politisk kloge i regeringens holdning.

Der er et andet forhold, jeg må nævne. Jeg erindrer fra åbningstalen sidste år, at regeringen overvejede foranstaltninger til løsning af husleje problemerne, således at lejen i den ældre og den nyere boligmasse kom til at stå i et mere passende forhold. Jeg håber ikke, at regeringen har glemt denne udtalelse. Vi er nemlig fra vor side levende interesseret i sådanne forholdsregler, som efter min opfattelse er af meget stor betydning for hele vort økonomiske liv.

Når vi så skal søge at tænke på vor fremtid på lidt længere sigt, er det et savn, at regeringen ikke har formået at udarbejde et samlet overblik over de offentlige investeringer, som er ønskelige i den nærmest følgende halve snes år eller sådan. Det er længe siden, jeg første gang påpegede regeringens ansvar i så henseende, men endnu er det kun blevet til tilløb på et par områder. Det er for øvrigt ikke uden en vis ironi, at det falder i en venstremands lod over for et planøkonomisk socialdemokrati at skulle beklage sig over mangelen på orientering og overblik over, hvorledes de offentlige opgaver bedst kan løses.

Jeg er ganske klar over, at der forestår store investeringsopgaver for det offentlige ikke mindst på uddannelsens og trafikens område. Man bør da også her holde sig for øje, at de stadige hjemmestrikkede kriser har hovedansvaret for de manglende investeringer også på det offentlige område. For

øvrigt må jeg sige, at ikke mindst når det gælder skolen og uddannelsen, er der særlig grund til at understrege den mangel på samordning, der har præget undervisningsministerens holdning. I det hele taget kræver en virkelig samordning, at der også gennemføres en bedre bevillingskontrol. Jeg har noteret mig, at regeringen ikke synes at have megen sympati for en ministeransvarlighedslov, og det er vel forståeligt. Men jeg kan forsikre — og det er der sikkert også andre ærede medlemmer der kan — at det kan være meget svært at forklare almindelige mennesker, at vi ikke har brug for en sådan ministeransvarlighedslov, når vi ser, hvorledes f. eks. sagen om Jonstrupseminariet er behandlet. Det er vist helt nødvendigt at sige, at hvis den bevillingspraksis, der har været anvendt i denne sag, blev almindelig, så var finansudvalgets arbejde fuldstændig illusorisk.

Jeg ved ikke, hvorledes det føles i andre partier, men i venstre — jeg vil også gætte, at det gælder andre steder her i salen — vil vi fortsætte vore overvejelser m. h. t. de skridt, som denne sag og Lundtoftebyggeriet kan give anledning til. Under alle omstændigheder har vi fået klart bevis for værdien af en åben debat, for den højtærede undervisningsminister har som følge af denne debat forelagt, hvad jeg vil kalde et mere jordnært projekt til Lundtoftebyggeriet. Et andet vigtigt resultat af denne offentlige debat er de skridt, der er taget til en påkrævet rationalisering af undervisningsministeriets byggeadministration, og vi vil altså fortsat levende interessere os for de saglige og politiske konsekvenser, vi mener at måtte drage af denne situation.

Så er der jo i åbningstalen adskillige synspunkter og meninger, som viser, at den højtærede statsminister under udarbejdelsen har haft også forårets forligspartnere i tankerne, og det skal han ikke have utak for. Tvunget af omstændighederne bliver jeg nu nødt til at udtale det håb, at det ikke skader statsministerens omdømme blandt kolleger, at jeg siger noget sådant.

Når den ærede nye ordfører for socialdemokratiet på den måde og i den form, som det ærede medlem nu gjorde det, fremdrog, at jeg har udtalt nogle anerkendende ord om statsministeren, har jeg kun en enkelt bemærkning at gøre hertil: for det